

חוה לוי:

„אין דבר כזה בעולם! אין!“

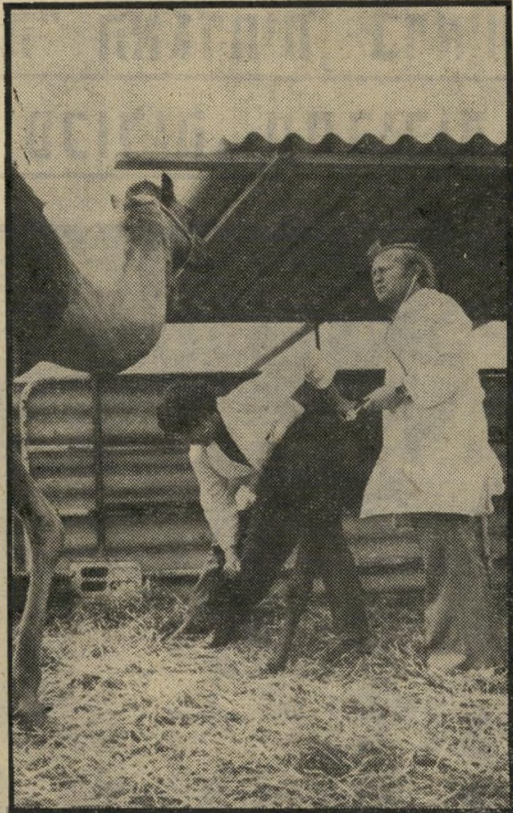
יכול להיות שאני מגזימה, אבל בזמן האחרון יצא לי לפגוש הרבה מאוד ישראלים שחזרו מארצות-הברית, אחרי שהחזקנו אותם אצלנו בראש על תקן של יורדים ואבודים. רק ביום הרביעי שעבר יצא לי לפגוש את הזמרי-ברון דורי בן-זאב ואת איש הקולנוע איתן גרטושקה, שחזרו אחד מניו-יורק והשני מלוס-אנג'לס, וזה באמת עושה קצת שימחה בלב. אז החלטתי לתת מקום במדור זה לחזור-השבוע.

החוזרת הכי-יפה שאני מכירה היא הדוגמנית חוה לוי, שאחרי שבע שנים בהן התגוררה בצרפת, איטליה וארצות-הברית חזרה הביתה.

- **לכמה זמן באת הפעם?**
חזרתי באופן סופי ומוחלט! תראי, אני נורא אוהבת להסתובב, לראות, לקלוט. אבל החלטתי — הבית זה פה.
- **למה דווקא פה ולא בניו-יורק, למשל?**
לפני כמה ימים חזרתי עם החבר שלי, גי פולוס, ממסע עסקים באיטליה. דבר ראשון שהיכה בי בפנים, כשירדתי מהמטוס, היה הריח של הפרדסים והפריחה. אין דבר כזה בעולם, אין! בבית שלנו, בכפר שמריהו, אני שומעת את השקט והשלווה הציון של הציפורים. איפה היה לי את זה בניו-יורק? החיים הפשוטים, השקט, השלווה — בעיני לא צריך יותר מזה. הריח של האביב, השמים הכחולים, מגי-האוויר — זה מה שיש בארץ הזאת.

● **היית הרבה זמן בחוץ; את מבינה את הירידה?**
תראי, לדעתי כל ישראלי צריך להיות קצת בחוץ בשביל להעריך את מה שיש פה. אבל אני אף פעם לא יכולתי להבין את אלה שגרים בקווינס ונוסעים ברכבת התחתית. בין קווינס ואשדוד אני הייתי בוחרת באשדוד. ועוד דבר, ניו-יורק היא מקום לאנשים שלא יכולים להתמודד בארץ עם זה שהם לא מצליחים. שם לא איכפת להם, כי אף אחד לא מכיר אותם. הם נבלעים ולא צריכים להתמודד, וזהו, לדעתי, הפתרון הקל והלא-נכון לבעיה.

● **איך את מציעה לישראלי החוזר דה-שי-תלב כארץ?**
לי יש פטנט. אני לא משווה את ישראל לשום מקום אחר בעולם. את בעצמן כתבת בשבוע שעבר שישראל זה לא אמריקה.

ד"ר אליאס ארווין:

„זה לא בית חולים לגמלים!“

כשניסו למכור לי את הסיפור של הדוקטור אליאס ארווין, אמרו לי שהוא רופא הגמלים היחיד בעולם. בירור קצר איתו העלה, שלא כן. בשטח זה לפחות הקדימו אותנו מצריים, סודאן וניגריה. אנחנו על המפה, אבל רק במקום הרביעי. במרכז לרפואה השוואית תית על שם אייוק, באוניברסיטת בן-גוריון, אין בית חולים לגמלים, כי אם בית-יולדות לאנקות. שם, בבית-היולדות, נולדו בימים אלה לאנקה עיישה גמלציק ששמו בישראל ריאו, על שם ריאה, הרופאה המרדימה שלקחה חלק פעיל בהבאתו לעולם. על בית-היולדות מנצח ד"ר אליאס ארווין, עולה חדש מרומניה, שנתיים בארץ. שאלתי את הדוקטור:

- **בשביל מה צריך בית-יולדות לאנקות?**
זה לא בית-יולדות ולא בית-חולים. אני עובד על מחקר של הורמונים גמליים. לצורך זה רכשנו בסניף שתי אנקות, והאנקה עיישה ילדה עכשיו בעזרתך את ריאו. במיסגרת עבודת המחקר של אני לוקח דם מגמלים בסניף ובאיזור ערד, ועורך בדיקות גינקולוגיות באנקות.
- **בשביל מה המחקר?**
בשביל להבין את המערכת ההורמונלית של הנקבה הגמלית, כדי שבעתיד נוכל לבצע בה הזרעה מלאכותית.
- **בשביל מה צריך לבצע הזרעה מלאכותית באנקות?**
מכיוון שהבדואים נגנב משתמשים בחלב באנקות כבמזון. הם עניים מכדי לגדל עזים או פרות ואנחנו רוצים להגדיל את מיספר הגמלים במדבר כדי שיהיה לי בדואים יותר חלב.

● **האם האנקות והגמלים מתנגדים לטיפול הרפואי?**
לא, הם משתפים פעולה. מי שלא משתף פעולה הם הבדואים, שהם פרימיטיביים מכדי להבין את חשיבות המחקר. הם טוחדים שעצם הבדיקה הגינקולוגית עלולה להרוג את הגמלים ויש לנו אתם צרות צרות.

רפי נלסון:

„תפסו אותי ביום ההוא עם יין!“

זוכרים את הסרט האנגלי של ארנסט לובוש, „להיות או לחדול“? סרט שעסק באופן הומוריסטי בכיבוש הגרמני של פולין. בסרט הזה הפכו את ביסמארק לדג-חלוח ואת נפוליאון לקוניאק. אז אם לגויים יש דג „ביסמארק“ וקוניאק „נפוליאון“, לנו יש כעת נלסון. כן, מה שאתם שומעים. יום אחד אני זופרמרקט שלייד המערכת ואת מי אני רואה ליד שולחן, אדם לא את מיודעי רפי נלסון. לא ערך קניות בסופרמרקט. הוא היה על גבינה הכי יקרה במדף הגבינות. מייד, אבל אני אליו טלפון לאילת ושאלתי אותו:

- **פי, איך קורה דבר כזה?**
בני אגיד לך. תפסו אותי ביום ההוא עם יין. תופסים אותי עם בירה, בחיים לא הייתי מרשה לי. שאני אהיה גבינה ולא בירה? תגידי לי, את יזוטי כלי-כך הרבה שנים. את חושבת שאם הייתי הייתי מרשה דבר כזה? אני רוצה להיות בירה!
- **כ... כ... כ...**
אמרת כן וכעת מוכרים אותי בסופרמרקט. יצאת מה, לא פעם מטלפנים אלי חברים ואומרים ביבי, אתה כעת על השולחן שלנו. ותתיכות אומי: אתה לקחתי ממך ביס.

● **כמה כסף קיבכת תמורת השימוש ב-זבת-זרומך?**
כסף איזה כסף, אני מקבל גבינות.